

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 451/2013-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť V. M., S., zastúpeného advokátom JUDr. J. V., B., vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 TdoV 13/2012 z 29. januára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. M. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2013 doručená sťažnosť V. M., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 TdoV 13/2012 z 29. januára 2013.

Zo sťažnosti vyplýva, že „Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 1T/3/2000 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania trestných činov podvodu podľa § 250 ods. 1, 5, Trestného zákona č. 553/2002 Z. z. (v bodoch 1/ až 4/ obžaloby), sčasti v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona (v bode 2/ obžaloby), sprenevery podľa § 248 ods. 1, 4 písm. c/ Trestného zákona v znení zákona č. 553/2002 Z. z. (v bode 5/ obžaloby) a poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a/, ods. 3/ Trestného zákona v znení zákona č. 10/1999 Z. z. (v bode 6/ obžaloby).

Krajský súd v Prešove mu za tieto trestné činy uložil podľa § 250 ods. 5, 35 ods. 1, 39a ods. 3 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov so zaradením na jeho výkon do I. nápravnovúchovnej skupiny. Podľa § 228 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb., o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v žnem účinnom do 1. Januára 2006 mu uložil povinnosť nahradiť škodu poškodeným ktorých uviedol, ostatných poškodených odkázal s nárokom na náhradu škody na občianskoprávne konanie. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom sp. zn.: 5To/7/2010 zo dňa 19. mája 2011 podľa § 258 ods. 1 písm. d/, 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok krajského súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu podľa § 259 ods. 3 Trestného poriadku, 250 ods. 5, § 35 ods. 1, § 40 ods. 1, § 39a ods. 3 Trestného zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 4 rokov so zaradením na jeho výkon do I. nápravnovúchovnej skupiny.

Proti citovanému rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky podal sťažovateľ dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn.: 2TdoV 13/2012, zo dňa 29. januára 2013, podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku odmietol. ...

... sťažovateľ dovolaním vo svoj prospech napadol právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu proti všetkým výrokom, ktoré sa ho dotýkajú

- z dôvodov uvedených v ustanovení § - u 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, lebo rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku (skutkov) alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia, keď ani prvostupňový súd, ani súd odvolací nebral do úvahy argumentáciu, ktorú sťažovateľ uvádzal v bodoch 1, 2, 3 podaného odvolania vzťahujúcu sa na všetky skutky obžaloby a v bodoch 4 až 7 podaného odvolania ku konkrétnym skutkom pre ktoré bol uznaný vinným a odsúdený, ktoré okolnosti, argumenty a dôkazy obvinenia proti jeho osobe vyvracajú vo všetkých bodoch*

obžaloby a napadnutého rozsudku a majú zásadný význam pre posúdenie a rozhodnutie o jeho nevine, najmä, preukazujú, že v skutkoch, pre ktoré bol obvinený, obžalovaný a odsúdený nie je naplnená skutková podstata trestného činu pre ktorý bol trestne stíhaný, obvinený, obžalovaný, aj odsúdený, ani nebola naplnená skutková podstata žiadneho iného protiprávneho, ani trestnoprávneho konania.

Ako dôvod dovolania obvinený uplatňuje aj konanie na súde prvého stupňa v zmysle ustanovenia § 374 ods. 3/ Trestného poriadku, lebo vytykané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Ako obvinený k jednotlivým skutkom, ku ktorým nemal možnosť sa vyjadriť ani pred prvostupňovým, ani pred odvolacím súdom v stručnosti uviedol aj dôvody, ktoré súd nevzal do úvahy a to napriek tomu, že sám dovolací súd v uznesení (viď str. 6 Uznesenia 2TdoV 13/2012) uviedol, že prokurátor v dovolacom konaní:... Za relevantnú považoval iba tú časť tvrdenia obvineného, v ktorej obvinený konštatuje, že jeho konaním nebola naplnená skutková podstata žiadneho trestného činu. ... Neobstojí argumentácia prokurátora, že... nemožno hovoriť o porušení práva na obhajobu v situácii, keď obvinený sa hlavného pojednávania nezúčastnil, hoci naň bol riadne a včas predvolaný a sám nerealizoval svoje právo na obhajobu vrátane práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom, hoci mu na to bol vytvorený priestor... keď sťažovateľ na hlavnom pojednávaní uviedol, že k jednotlivým dôkazom sa vyjadri v závere hlavného pojednávania, kedy mu už priestor zo strany súdu vytvorený nebol a na vyjadrenie k dôkazom sťažovateľ priestor zo strany súdu v záverečnom štádiu konania už nedostal.

A neobstojí ani tvrdenie prokurátora, že... Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa zaoberal aj vinou obvineného, v tejto spojitosti však odvolanie považoval za nedôvodné. ... keď z textu napadnutého uznesenia uvedené tvrdenie nevyplýva a nezakladá sa na pravde.

K uvedenému ďalej sťažovateľ uviedol, že nemal žiadnym spôsobom záujem nikoho poškodiť, ani nesplácať svoje záväzky. Takto to bolo skonštatované aj správcom konkurznej podstaty, teda konkurzným konateľom a to aj v čase, kedy už bol sťažovateľ vo väzbe. Všetky platby boli kryté, teda nebol dôvod niekoho poškodiť, zvlášť, keď všetky platby za ktoré je obžalovaný stíhaný boli platbami súvisiacimi s podnikaním a v rámci podnikania bolo dostatok finančných prostriedkov na to, aby sa záväzky postupne uhradili.

V predmetnej trestnej veci neboli nijako preskúmané dôkazy navrhované obvineným, neboli vypočutí svedkovia, ktorých obvinený navrhoval.

Ďalej sťažovateľ namietal skutočnosť, že v súdnom spise chýbajú písomnosti – doklady doložené obžalovaným – vid' č. l. 89 – 126. Išlo o písomnosti preukazujúce nevinu sťažovateľa. A pýtal sa. Kde sú tieto písomnosti? Ako súd mohol bez takýchto závažných listinných dôkazov rozhodovať?

Z uvedených dôvodov preto sťažovateľ navrhoval, aby dovolací súd po zrušení napadnutého rozhodnutia prikázal tomuto súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, prípadne aby rozhodol vrátiť vec na došetrenie prokurátorovi, prípadne vrátiť vec na došetrenie do prípravného konania. ...

Najvyšší súd Slovenskej republiky Uznesením sp. zn.: 2TdoV 13/2012, zo dňa 29. januára 2013, podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie sťažovateľa napriek jeho hore uvedeným argumentom odmietol napriek tomu, že:

Nebola dostatočným spôsobom preukázaná vina sťažovateľa a napriek tomu bol obvinený, obžalovaný a odsúdený.

Počas trestného konania bola obmedzená osobná sloboda sťažovateľa jeho vzatím do väzby.

Závažným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu, keď sťažovateľ na hlavnom pojednávaní uviedol, že k jednotlivým dôkazom sa vyjadrí v závere hlavného pojednávania, kedy mu už priestor zo strany súdu vytvorený nebol a na vyjadrenie k dôkazom sťažovateľ priestor zo strany súdu v záverečnom štádiu konania už nedostal. Takýmto postupom odvolacieho súdu bolo závažným spôsobom poručené právo na obhajobu sťažovateľa.

V odvolacom konaní nebol daný priestor na obhajobu zvolenému obhajcovi sťažovateľa. Takýmto postupom odvolacieho súdu bolo závažným spôsobom poručené právo na obhajobu sťažovateľa.

Napriek tomu, že sťažovateľ odvolaním proti rozhodnutiu prvostupňového súdu napadol v celom rozsahu, teda aj výrok o vine aj výrok o treste, odvolací súd rozhodol iba o výške trestu. Takýmto postupom odvolacieho súdu bolo závažným spôsobom poručené právo na obhajobu sťažovateľa, aj jeho právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom a aby o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu bolo spravodlivo rozhodnuté.

Prvostupňový súd, ale ani súd odvolací nebral do úvahy argumentáciu sťažovateľa, nevysporiadal sa s dôkazmi, ktoré navrhoval sťažovateľ, nijako sa nevysporiadal s dôkazmi, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, ani nebral do úvahy argumentáciu sťažovateľa, že ani v jednom zo skutkov pre ktoré bol obvinený, obžalovaný a odsúdený, nebola naplnená skutková podstata trestného činu.

Súd sťažovateľa uznal vinným a odsúdil napriek tomu, že v súdnom spise chýbajú písomnosti - doklady doložené sťažovateľom č. l. 89 – 126, teda 37 listov dôkazového materiálu preukazujúceho nevinu obžalovaného. Takýmto postupom odvolacieho súdu bolo závažným spôsobom porušené právo na obhajobu sťažovateľa, aj jeho právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom a aby o oprávnenosti trestného obvinenia proti nemu bolo spravodlivo rozhodnuté. “

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2 TdoV 13/2012, zo dňa 29. januára 2013, boli porušené práva a slobody sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky napadnuté právoplatné rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn.: 2 TdoV 13/2012, zo dňa 29. januára 2013 zrušuje a vec vracia tomuto súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať len ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05, I. ÚS 213/05).

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci

samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/95, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z hľadiska ústavného neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01). Ak nie sú splnené tieto predpoklady na preskúmanie rozhodnutí všeobecných súdov, ústavný súd nemôže dospieť k záveru o vecnej spojitosti medzi základným právami alebo slobodami, ktorých porušenie sa namietalo, a napadaným rozhodnutím všeobecných súdov, prípadne postupom, ktorý mu predchádzal.

Sťažovateľ namietal porušenie práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 2 TdoV 13/ 2012 z 29. januára 2013.

Z napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva:

„Na vysvetlenie tohto záveru dovolací súd uvádza, že konkrétne uplatnené námietky, tvrdenia a právne názory zakladajúce existenciu určitého dovolacieho dôvodu musia vecne zodpovedať jeho zákonnému vymedzeniu v zmysle § 371 Tr. por. Ak dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, reálne však obsahuje argumenty stojace mimo zákonných dovolacích dôvodov, ide o dovolanie, ktoré je potrebné

odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por. Z ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu tiež vyplýva, že tento dôvod odmietnutia dovolania obsahovo zodpovedá dôvodu zamietnutia dovolania podľa § 392 ods. 1 Tr. por. Dovolanie sa podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietne, ak je zrejmé už v štádiu predbežného preskúmania dovolania, vykonávaného v zmysle § 378 Tr. por., že nie sú splnené, resp. preukázané dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. ...

Po preskúmaní spisového materiálu dovolací súd zistil, že obvinený v dovolaní (najmä pri dovolacom dôvode podľa § 371 ods. 1 písm. g/, písm. i/ Tr. por.) odkazuje na argumentáciu prednesenú v konaní pred odvolacím súdom. Jeho námietky a tvrdenia však vecne nezodpovedajú zákonnému vymedzeniu uplatnených dovolacích dôvodov.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní (§ 12 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006) na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Toto právo sa s rovnakou intenzitou zaručuje vo všetkých fázach trestného konania. Právo na obhajobu tvorí rad po sebe idúcich právnych postupov, ktoré sa prelínajú celým trestným konaním. Ide o účasť pri výsluchoch, o doručovanie písomností, o možnosť účasti pri konfrontáciách, rekonštrukciách, ako aj na všetkých úkonoch vykonávaných súdom po podaní obžaloby prokurátorom. Tento rad úkonov dotvára právny rámec obhajoby a poskytuje aj možnosť faktického naplnenia obhajoby možnosťou reakcie cez vyjadrenia k jednotlivým úkonom.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. však musí byť interpretovaný oveľa užšie. Nie je ním akékoľvek, resp. každé porušenie práva na obhajobu, ale len také, ku ktorému došlo zásadným spôsobom. Dovolací dôvod v tomto zmysle bude spravidla naplnený pri nerešpektovaní ustanovení Trestného poriadku o povinnej obhajobe, pri vykonávaní procesných úkonov smerujúcich bezprostredne k rozhodnutiu bez prítomnosti obhajcu a podobne. ...

Po preskúmaní dovolateľových tvrdení dovolací súd konštatuje, že obvinený mal počas celého trestného konania v plnej miere zabezpečené právo na obhajobu. Na prvom pojednávaní síce vyhlásil, že využíva svoje právo a nechce byť ďalej osobne prítomný na

konaní (č. 1. 5370 - 5378), to však neznamená, že by kedykoľvek v určený termín po odročení hlavného pojednávania sa na naň nemohol dostaviť a využiť svoje právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Obvinený a jeho obhajca boli vždy riadne a včas upovedomení o termíne hlavného pojednávania a bolo len na ňom, či svoje právo využije alebo nie. Skutočnosť, že sa dovolateľ do momentu vyhlásenia dokazovania za skončené na hlavné pojednávanie nedostavil a nevypovedal sám k veci, ani sa nevyjadril k jednotlivým vykonávaným dôkazom, hoci mal na to súdom vytvorený priestor, nepredstavuje porušenie práva na obhajobu. Obhajobné práva využíval prostredníctvom zvolených, resp. ustanovených obhajcov, osobitne prostredníctvom obhajcu JUDr. J. O., ktorého mu 28. júna 2000 ustanovil súd podľa § 36 ods. 3 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 a ktorý sa aktívne zúčastňoval na hlavnom pojednávaní.

Námietky dovolateľa týkajúce sa postupu odvolacieho súdu dovolací súd považuje za neopodstatnené. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že najvyšší súd v zmysle § 564 Tr. por. vykonal konanie o riadnom opravnom prostriedku podľa doterajších právnych predpisov, t. j. podľa zákona č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 1. januára 2006. Pokiaľ ide o namietané nedoručenie obžaloby obhajcovi JUDr. J. V. je potrebné pripomenúť, že doručenie obžaloby sa realizuje vo fáze po pridelení veci zákonnému sudcovi najneskoršie s predvolaním na hlavné pojednávanie alebo s upovedomením o ňom (§ 196 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006) ako súčasť úkonov smerujúcich k príprave hlavného pojednávania. V súlade s citovaným ustanovením postupoval súd prvého stupňa, ktorý doručil obžalobu obvinenému (č. 1. 4369) a jeho obhajkyňi JUDr. V. F. (č. 1. 4366). Obvinený si JUDr. J. V. za obhajcu zvolil až 23. marca 2011 (v ten istý deň bolo najvyššiemu súdu doručené oznámenie o zmene obhajcu spolu s plnomocenstvom; č. 1. 5702-5703), t. j. v štádiu odvolacieho konania (odvolanie obvineného bolo najvyššiemu súdu predložené 19. apríla 2010, č. 1. 5678). V tomto štádiu mohol obhajca využiť právo nazrieť do spisov v zmysle § 65 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 a obstarat'...

Odvolanie obvineného proti rozsudku krajského súdu bolo najvyššiemu súdu predložené 19. apríla 2010 (č. 1. 5678). Predseda senátu opatrením (č. 1. 5681) určil termín verejného zasadnutia na 24. marec 2011, pričom dal pokyn o tomto termíne upovedomiť, okrem iných, obvineného, a to z dostupných adries,... P.,..., P.,... S.,... Ukrajina. Podľa záznamu doručovateľa bol obvinený neznámy na adresách..., P. a..., S.

Zásielka určená obvinenému na adresu..., P. nebola v odbernej lehote prevzatá. Podľa opatrovníčky obvineného na uvedenej adrese menovaný nikdy nebýval, v apríli 2009 odišiel na neznáme miesto, nekomunikuje ani s ňou, ani s ich spoločnými dcérami (č. 1. 5685). Zásielka z adresy..., Ukrajina sa najvyššiemu súdu vrátila ako nevyžiadaná. 21. marca 2011 došlo najvyššiemu súdu faxové podanie obhajcu obvineného, v ktorom uvádza, že svojho klienta nachádzajúceho sa v K., e-mailom informoval o termíne verejného zasadnutia, ktorého sa obvinený chce zúčastniť, a preto žiada o odročenie verejného zasadnutia. V ten istý deň bolo osobne do podateľne najvyššieho súdu doručené písomné podanie obvineného z adresy... , Ukrajina, datované z 18. marca 2011, v ktorom žiada odročiť verejné zasadnutie a zrušiť ustanovenie obhajcu JUDr. O. Zároveň uvádza, že do 3 dní oznámi súdu meno nového obhajcu, ktorého si zvolil. Následne 23. marca 2011 obvinený osobne do podateľne najvyššieho súdu doručil podanie z adresy..., S., datované z toho istého dňa, v ktorom oznamuje, že si za obhajcu zvolil JUDr. J. V. a zároveň žiada o odročenie verejného zasadnutia z dôvodu nepriaznivého zdravotného stavu, ako aj z dôvodu poskytnutia primeranej lehoty na obhajcovu oboznámenie sa s trestným spisom. Po oboznámení predsedu senátu s nedostatkami v doručení u obvineného, ako aj po vyjadrení obhajcu JUDr. O. a zástupcu generálneho prokurátora bolo verejné zasadnutie 24. marca 2011 odročené na 12. máj 2011 (č. 1. 5704-5707). Predseda senátu potom opatrením z 5. apríla 2011 rozhodol, že trestné konanie proti obvinenému sa vykoná ako proti ušlému (č. 1. 5711). Dôvodom bol fakt, že obvinený sa na adresách známych súdu nezdržiaval, zásielky o termíne verejného zasadnutia sa vrátili súdu s oznámením, že adresát je neznámy. Taktiež manželka obvineného uviedla, že v apríli 2009 odišiel na neznáme miesto.

Podľa § 302 ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 konanie podľa ustanovení tohto oddielu možno vykonať proti tomu, kto sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Citované ustanovenie upravuje postup, ktorý je možné aplikovať v prípade obvineného, ktorého osobnú účasť pri úkonoch trestného konania nemožno zabezpečiť zákonnými prostriedkami (predvolanie, predvedenie a pod.), pretože obvinený sa vyhýba trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva. Podmienkou na konanie podľa tohto ustanovenia je preukázanie úmyslu obvineného vyhýbať sa trestnému konaniu pobytom v cudzine alebo tým, že sa skrýva, v úmysle zabrániť prerokovaniu veci. V tomto prípade bol úmysel obvineného vyhýbať sa trestnému konaniu

preukázaný, pretože neoznámil takú adresu bydliska, na ktorej by bol zastihnuteľný, respektíve udal takú adresu, na ktorej bol neznámy.

Tvrdenie dovolateľa o tom, že neboli splnené podmienky na konanie proti ušlému, pretože jeho prítomnosť bola zabezpečená prítomnosťou obhajcu, ktorého si v tom čase už zvolil, neobstojí. Podľa § 304 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 obvinený musí mať v tomto konaní vždy obhajcu, ktorý má rovnaké práva ako obvinený. Obhajca obvineného JUDr. V. bol o zmene termínu verejného zasadnutia z 12. mája 2011 na 19. máj 2011 upovedomený (doručenka, č. I. 5708). V rámci odvolacieho konania bolo najvyššiemu súdu doručené oznámenie o zvolení obhajcu s pripojeným plnomocenstvom pre JUDr. J. V., preto predseda senátu podľa § 39 ods. 1, § 40, § 37 ods. 2 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 zrušil ustanovenie obhajcu JUDr. O., ktorého zároveň podľa § 40a ods. 1 Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 ustanovil za náhradného obhajcu. Tento postup bol odôvodnený obavou, že ďalšie verejné zasadnutie by mohlo byť zmarené pre neprítomnosť zvoleného obhajcu. Odvolací súd správne konštatoval, že dôvod na odročenie verejného zasadnutia len preto, že namiesto ustanoveného, resp. zvoleného obhajcu si obvinený zvolí iného obhajcu, neexistuje.

Dovolací súd preskúmal konštatáciu dovolateľa týkajúcu sa tohto dovolacieho dôvodu a zistil, že nebol naplnený. Všetky zákonné podmienky na uskutočnenie verejného zasadnutia v konaní proti ušlému boli splnené. Úmysel obvineného vyhýbať sa trestnému konaniu bol preukázaný. Predvolanie na verejné zasadnutie bolo vhodným spôsobom uverejnené vyvesením na úradnej tabuli súdu od 8. apríla do 19. mája 2011, čím bola splnená ďalšia podmienka konania proti ušlému. Obvinený mal i v tomto konaní obhajcu. Neobstojí preto ani námietka že verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti zvoleného, ako aj náhradného obhajcu, keďže zo zápisnice vyplýva, že na tomto zasadnutí 19. mája 2011 bol prítomný náhradný obhajca JUDr. O., ktorý mal znalosť o prejednávanej veci.

Dovolanie podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podstata správnej právnej kvalifikácie spočíva v tom, že skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa je subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad, nesprávna subsumpcia, odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. ...

Na margo ďalších uvádzaných pochybení prvostupňového i odvolacieho súdu spočívajúcich v tom, že obvinený nebol vo veci vypočutý a že sa neprihliadalo na jeho argumenty (§ 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.), dovolací súd konštatuje, že takýto dovolací dôvod nezistil. Dôvodom dovolania podľa tohto ustanovenia je vykonanie dôkazov súdom spôsobom, ktorý je v rozpore so zákonom. V posudzovanej veci boli dôkazy vykonané v súlade so zákonom. Nesúhlas obvineného s rozsahom vykonaného dokazovania, jeho hodnotením a následne ustálením skutkového stavu, nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Podľa názoru ústavného súdu z odôvodnenia najvyššieho súdu vyplýva, že sa vysporiadal s argumentmi sťažovateľa uvedenými v dovolaní proti rozsudku odvolacieho súdu, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo treba rozhodnúť tak, ako to bolo uvedené v jeho rozhodnutí. V jeho rozhodnutí sú uvedené skutkové okolnosti veci a odôvodnené závery týkajúce sa právneho posúdenia trestnej veci. Z jeho záverov nevyplýva jednostrannosť alebo aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z toho aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Ústavný súd z rozhodnutia najvyššieho súdu nezistil, že by jeho závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a nezakladá ani oprávnenie

ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tieto natoľko odchýlili od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne popreli ich účel a význam. Podľa tohto názoru ústavného súdu interpretácia a aplikácia príslušných zákonných ustanovení najvyšším súdom takého nedostatky nevykazuje, a preto ústavný súd nie je oprávnený na meritórne preskúmanie uvedeného rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákon o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2013